

בית כנסת קיבוץ גלילות
נוסד 1975 רז"ה האזנים ויגד 5 ראשלי"צ

כולל רב פעלים "בן איש חי"

בראשות הרצה"ג חנן קבלן שליט"א
יוצא לאור ע"י אברכי הכולל הי"ו

מפטירין: "והמלך דוד זקן"
מברכין החודש-כסלו (שישי)
המולד: יום ה' בשעה (9) 13:38
במוצש"ק עוברים לשעון חורף

חיי שרה

הדלקת נרות: 16:22
מוצאי שבת: 17:19
מוצאי שבת ר"ת: 17:54

תמלאו את הכוסות ונעשה "לחיים"!!

חצאי הכוסות, האמת היא שהם לא מכירים יותר מדי פילוסופיות בכלל, הם פשוט לוקחים כוסות ריקות וממלאים אותם...

בפרשה שלנו יש לנו איתם פגישה, אליעזר מגיע צמא ומתחנן למים, ורביקה נותנת לאליעזר בלי לצפות ממנו לדבר, בלי לשאול את שאלת השאלות למה מה קרה? מה אתה לא יכול לקחת בעצמך? זו דרגה הרבה יותר גבוהה מאשר לקבל את המציאות בלי ציפיות ולהיות מאושר, זה לקחת מציאות דלה ועגומה, בעצם כוס ריקה ולמלא אותה עד גדותיה,

זה לתת ולהעניק ולשפר את המציאות וחיי הסובבים בלי ציפיות, זו לא רק הסתכלות על מה שיש כאילו הוא מתנה משמים, אלא לדאוג שאתה בעצמך תהיה המתנה משמים, זו לא קבלת המציאות והודאה על מה שיש, זו ההעניקה למציאות ומוכנות לסחוב אותה על גבך ולשנות אותה, זה לקחת כוס ריקה למלא את אותה עד גדותיה, ולשלם עליה בשמחה, עכשיו זה ברור למה היא נבחרה.

ובנמשל שלנו על המסעדות, זה לקבל את השמן הדלוח בלי התפוחי אדמה, לשלם טיפ ולהגיד תודה ולרוץ לבדוק מה שלום הטבח, ולברר האם המסעדה נקלעה לקשיים לאחרונה, ואז פשוט להושיט עזרה. [אתם יודעים מה בואו נעזוב את הקטע של המסעדות, בואו נתחיל בקטן, ונעשה את זה בבית כשמשהו לא לפי הציפיות, בואו נבדוק מה שלום ה"טבחית" כי ברור לנו ש"המלאך והמכונה", פשוט נקלע לאיזה קושי או בעיה, נבדוק במה אפשר לעזור ופשוט נושיט את העזרה אל תחייך לי, ג'סט-דו-איט אגב זה נכון גם בצד השני של המשוואה].

זה הרבה הרבה יותר עמוק מלהסתכל על החצי הריק או המלא, זה פשוטו כמשמעו היכולת המופלאה למלא כוסות ריקים לחלוטין, אז מספיק להתבונן על הכוס ולחשוב מלא או ריק, צאו מזה אתם שייכים באמת לזן אחר הרבה יותר עמוק והרבה יותר גבוה, צאו ומלאו את כל הכוסות של מי שמסביבכם, הלא אתם מבני בניה של רביקה, היכולת הזו טבועה בכם עמוק בנשמה, אז תמלאו את הכוסות ונעשה לחיים!!!

(הרה"ג ניר אריאל שליט"א)

בעיניים מאוד פשוטות ניתן לחלק את העולם לשני סוגי אנשים, הסוג האחד המתבונן על חצי הכוס המלאה על החיובי, והשני על חצי הכוס הריקה על השלילי. הסוג האחד יחיה תמיד בתחושה שברוך השם טוב לו יש לו אשה טובה, ילדים מצוינים ופרנסה בשפע, תמיד החיוך נסוך על פניו, רוחו רגועה ושלווה מדבקת את כל סובביו.

הסוג השני, טיפוס ממורמר חי בתחושה קשה של ניצול, אשתו גרועה, ילדיו על הפנים, החיים דפקו אותו, הוא חי בתחושה של ביש מזל, פניו נפולות עצביו מרוטים, אף אחד לא סובל את תלונותיו, לא אשתו לא ילדיו וגם לא חבריו, אם יש לו כאלה. כולנו היינו רוצים להשתייך לסוג הראשון, השאלה איך יכול להיות שבאותו עולם תחת אותה השמש, ואותם תנאים ואותה המשכורת וכו' האחד שמח ומאושר והשני בוכה, מה ההבדל בשורש הדברים?

שניים נכנסים למסעדה האחד הוא אדם שמצבו עגום ואין לו אפילו לחם להשיב נפשו. והנה פונה אליו חברו ומבשרו שנפתחה מסעדה חדשה עם אוכל משובח להפליא ו-"בחנים" אורו עיניו של מיועדנו, ומני אז הם אוכלים בקביעות דבר יום ביומו באותה מסעדה "בית התבשיל" שמה, שם מחולק אוכל דלוח לעניים שמרוצים עד לב השמים. האם יעלה על הדעת שאותו "שנוור" יתלונן על כי תפוחי האדמה לא היו מתובלים לטעמו... פשוט שלא!

ומאידיך אם היתה ניתנת אותה מנה לאדם בן גילו מאותה עדה, במסעדה יוקרתית ובתשלום מלא - ותפוחי האדמה יגיעו שוחים בשמן וללא טיפת תבלין, הוא לא רק יתלונן הוא יהפוך את השולחן. ההבדל פשוט, הדלפון המאושר מרגיש שנותנים לו, ולבחור ששילם מגיע, "כגודל הציפיות כך גודל האכזבות" הוא משפט מוכר וידוע, אבל שלב א' שלפני המשפט הזה הוא שרמת הציפיות נובעת ממקור אחד בלבד, מהתחושה שמגיע לי, אם מגיע לי אז אפשר להפוך שולחן על כל שטות ואם לא מגיע לי, אז כל מה שאני אקבל אני ארגיש מרוצה מסופק ומאושר.

עד כאן זה די ידוע ופשוט-, אבל יש זן נדיר של אנשים שלא תאמינו הם לא יודעים ולא מכירים את פילוסופית

"שני חיי שרה": כולם שוים לטובה (רש"י). כי אם יקשה מדוע חי אברהם יותר משרה עד קע"ה שנים, כי באמת לפי השיטה שבן מ"ח שנים הכיר אברהם את בוראו, א"כ חיי א' היו קכ"ז כמו שרה, שהיא הכירה את בוראה מיום לידתה, כמ"ש רש"י שהיה שמה יסכה ע"ש שסכה ברוח הקודש וא"כ היו ימי שניהם שוים וזה שכתב רש"י כולן שוים לטובה וממילא היו ימי חייהם שוים. (חידושי רבי עקיבא איגר)

"ותמת שרה בקרית ארבע הוא חברון בארץ כנען": כתב רש"י "ונסמכה מיתת שרה לעקידת יצחק לפי שע"י בשורת העקידה שנזדמן בנה לשחיטה וכמעט שלא נשחט פרחו נשמתה ממנה ומתה".

שואל הגר"ח קנייבסקי בספרו "טעמא דקרא", יש לעיין איך מתה שרה מחמת העקידה, והרי קי"ל "שלוחי מצוה אינן נזוקין"? וכן מקשה מהגמרא שבת שאמר התנא "יהי חלקי עם מתי בדרך מצוה", איך ימות בדרך מצוה והרי שלוחי מצוה אינם נזוקין?

ומתוך שמה שאמרו "שלוחי מצוה אינם נזוקין" הכוונה שמחמת המצוה לא יאונה לו כל רע. אבל אם כבר נגזר עליו מכבר שביום פלוני ימלאו שנותיו בעולם הזה, אזי אדרבה, זכות הוא לו לזכות למות כשעוסק בדבר מצוה.

וזה נחשב לו שמת על קידוש ה'. וזה מה שאמר אותו תנא "יהי חלקי עם מתי בדרך מצוה" שרצה שהקב"ה יסובב שביום שיגיע זמנו להיפטר שיהא בדרך מצוה ויזכה למות מתוך התעסקות בדבר מצוה. ואף גם כאן, זמנה של שרה נקצב לחיות מאה עשרים ושבע שנים. והיא זכתה שמתה מחמת הבשורה על דבר המצוה. (טעמא דקרא)

"ויבוא אברהם לספוד לשרה ולבכתה": חכמינו ז"ל אמרו במסכת שבת (קה): "כל המוריד דמעות על אדם כשר הקב"ה סופרן ומניחן בבית גנזיו", יש להבין על פי משל, שמקובל שאת היהלומים ואבני החן גונזים באוצר שמור היטב, אולם לא סופרים אותם, כדי שתשלח בהם ברכה, שהרי אין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין.

לעומת זאת, דברים שאינם חשובים, המצויים בבית לרוב, אין מקפידים עליהם לשומרם בתוך בתי האוצר, אולם מאידך, סופרים ומונים אותם כדי להשיג עליהם שלא יגנבו. למרות הספירה לא חוששים בעניין סימן הברכה, השורה בעיקר על דברים סמויים, כי חפצים אלו אינם חשובים, ולכן לא חוששים שמה לא יתרבו.

הנמשל מובן, שחכמינו ז"ל אמרו "כל המוריד דמעות על אדם כשר, הקב"ה סופרן ומניחן בבית גנזיו". הקב"ה מחשיב דמעות אלו ביותר, שהרי ה' אוהב מאד את הצדיקים ואת זכרם, ולכן הוא שומר עליהן ומניחן בבית גנזיו. מאידך, הוא סופר אותן כי הוא אינו מעוניין שהן יתרבו, שהרי אין הוא מעוניין במיתת צדיקים ובהגעת צער ויסורים לישראל. (התם סופר)

"גר ותושב אנכי עמכם": אומר האור החיים הקדוש: 'כי חש אברהם לומר על עצמו שהוא תושב בעולם הזה, שהוא היפך מידת הצדיקים, שידועים שאין העולם הזה אלא כפרוזדור, וכמו שאמר דוד המלך עליו השלום 'גר אנכי בארץ', לזה הקדים גר, והיינו כי הוא גר בעולם הזה, ורק אחר כך אמר לבני חת כי הוא תושב עמם.

"ואקברה מתי": שבע פעמים נזכר בפרשה זו, 'מיתה וקבורה' ובכל פעם מזכיר הקבורה ואח"כ המיתה, כגון 'קבור מתך' חוץ מפעם אחת שאז מזכיר המיתה ואח"כ הקבורה, כדכתיב 'ואת מתך קבור'.

ויש לפרש שהנה אז כבר היו קבורים שם אדם וחווה, והיו עתידים להיקבר שם עוד ששה צדיקים, והרי ידוע שצדיקים במיתתם קרויים חיים, ורק שעה אחת לפני תחיית המתים יחזרו לעפרם, כדי לקיים 'כי עפר אתה ואל עפר תשוב',

ולכן אצל הצדיקים הללו הקבורה לפני המיתה, וכנגדם כתוב ששה פעמים הקבורה לפני המיתה 'קבור מתך', אלו הששה צדיקים שעתידיים להיקבר שם עוד, אבל כיון שגם נקבר שם ראשו של עשיו, כשהיה המעשה שלא נתן לקבור את יעקב אבינו, והגיע חושים בן דן ונתן לו מכה ונפל ראשו לתוך מערת המכפלה, והוא היה רשע, עליו נאמר 'ואת מתך קבור' דהיינו המיתה לפני הקבורה, כי רשעים בחייהם קרויים מתים. (הגר"א)

"לא תיקח אשה לבני מבנות הכנעני": כנעני מלשון סוחר. לא תיקח אשה ליצחק מאלה שעושים עסק בשידוכים, שהעיקר אצלם הוא המוהר, הנדוניה וכדומה.

"ואבוא היום": "יפה שיחתן של עבדי אבות" (רש"י). הפרשה מספרת כיצד הלך אליעזר לשדך את רבקה ליצחק. הסיפור נכתב פעמיים: פעם אחת כאשר הדברים התרחשו, לפי סדר המאורעות ופעם שניה כאשר אליעזר מגולל את הדברים באזני משפחת רבקה. שאל הרב מפוניבז', לשם מה הכפילות? הרי הפרטים בשני המקומות זהים כמעט לחלוטין? והרב השיב: בנוהג שבעולם שרוב השדכנים רואים הכרח לדבר בשתי לשונות, אצל צד החתן מדברים כך ואצל צד הכלה אחרת.

הכל לפי ראות עיניהם כי נדמה להם שבדרך הזו יביאו את השידוך לידי גמור טוב. אליעזר עבד אברהם שהיה דולה ומשקה מתורתו של אברהם והוא בעצם "אבי השדכנים", בא ללמדנו שאין צורך כלל בתכסיסים אלו ואל להם לשדכנים לזוז כמלא הנימה מן האמת.

"ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה": כתב בעל הטורים: "ולבכתה - כ"ף קטנה, שלא בכה אלא מעט לפי שזקנה היתה".

ונראה להטעים טעם נוסף מדוע אברהם לא בכה אלא מעט, ע"פ המובא בגמ' (מו"ק כז:): ששלשה ימי האבל הראשונים הם לבכי, ושבעת הימים הראשונים למספד.

והנה כשמתה שרה היה אברהם עדיין בהר המוריה, ומאחר וזמן ההליכה מהר המוריה לבית אברהם היה ג' ימים (כפי שמצינו בהליכתו "ויהי ביום השלישי וירא את המקום"), הרי שאברהם הגיע לביתו ממש בתום שלושת ימי הבכי, ולפיכך לא בכה אלא מעט. (אבני שוהם)

ובאופן אחר נוכל לבאר את מיעוט בכייתו של אברהם אבינו: שהואיל והעקידה היתה ביום הכיפורים, כידוע, וההליכה לביתו ארכה ג' ימים, הרי שהגיע לביתו בערב חג הסוכות, וממילא נותרו לו אך כמה שעות להתאבל על שרה, שכן בחג אין מתאבלים. (רשב"י וחלב)

"ויקם שדה עפרון אשר במכפלה": אמרו חז"ל (בסוטה דף י"ג) שגם ראשו של עשו נקבר במערת המכפלה. ויש לרמז זה בכתוב שלפנינו, כי ו'יקם ש'דה ע'פרון ראשי תיבות עשו. ונרמזו הדבר בראשי תיבות דייקא, ללמד שרק ראשו נקבר שם. (אגרא דכלה)

"וידבר אברהם באזני בני חת": אומר הרב שלמה וולבה זצ"ל רואים כאן את ההנהגה של האדם השלם, למרות ששקוע הוא ביגונו על מות רעיתו, באיזה דרך ארץ ובאיזה כבוד מדבר עם גויים פשוטי עם, ובעוד שהוא זה שהובטח מה' שהארץ שלו היא, וכאן עליו לנהל משא ומתן על חתיכת אדמה, לקבורת אשתו.

"מה יצא הדבר": מטרונה אחת שאלה את רבי יוסי בן חלפתא: "בכמה ימים ברא הקב"ה את עולמו?" "אמר לה: "בשישה ימים..." אמרה לו: "מה הוא עושה מאותה שעה ועד עכשיו?" א"ל: "הקב"ה יושב ומזווג זיווגים, בתו של פלוני לפלוני, אשתו של פלוני לפלוני, ממונו של פלוני לפלוני".

אמרה לו (בפליאה): "וכי זאת היא אומנותו? אף אני יכולה לעשות כן. כמה עבדים וכמה שפחות יש לי, לשעה קלה אני יכולה לזווג". א"ל: "אם קלה היא בעינייך, קשה היא לפני הקב"ה כקריעת ים סוף".

מה עשתה? נטלה אלף עבדים ואלף שפחות, העמידה אותם שורות שורות ואמרה: "פלוני ינשא לפלונית ופלונית תינשא לפלוני" וזיווגה אותם בלילה אחד.

למחר באו אצלה, זה מוחו פצוע, זה עינו נשמטה וזה רגלו שבורה. אמרה להם: "מה קרה לכם?" זו אמרה "איני רוצה אותו" וזה אמר "איני רוצה אותה". מיד שלחה להביא את רבי יוסי בן חלפתא. א"ל "אין אלוקים כאלוים! אמת היא תורתכם, נאה ומשובחת. יפה אמרת!" א"ל: "לא כך אמרתי לך? אם קלה היא בעינייך, קשה היא לפני הקב"ה כקריעת ים סוף".

"ואברהם זקן": אמר אברהם להקב"ה אמרת לי יפית מבני אדם, איזה יפוי יש לי כאשר אני ובני נכנסים יחד לעיר ואינו ידוע מי האב ומי הבן לתת לו כבוד כי היה קלסתר פניהם שווה ממש, אמר לו הקב"ה "ממך תתחיל הזיקנה".

באותו הלילה הלבנו שערות ראשו של אברהם ואמר לה' עשיתי דוגמא בעולם, ומאז ניתנה הזיקנה. (תוס' הרא"ש)

"ויצא יצחק לשוה בשדה לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלים באים": הסבר חריף (וכל כך אמיתי...) אמר פעם המגיד הירושלמי הגה"צ רבי מרדכי דרוק זי"ע לבני שיחו באחד הדרשות המלהיבות שנשא: רצונכם לראות ולהבין מהו הפירוש "אדם רואה את מה שהוא"!

בואו וראו: בפסוק הנ"ל כתוב שיצחק יוצא לשדה ומרחוק מגיעה רבקה רכובה על גמל ונערוותיה עמה, "וישא עיניו וירא והנה גמלים באים" - יצחק שהיה באמת קדוש ופרוש ראה בעיניו 'גמלים באים' ותו לא!

אך בואו ונדלג לרגע לפרשת וישלח' שם מסופר שיעקב הכין לעשיו דורון שלם בשביל לשבר את עיני אותו רשע - עזים, רחלים, גמלים, פרות, פרים וכו', ולאחר מכן בסוף, שם את הנשים והילדים. ומה כתוב שם: "וישא עשו את עיניו וירא את הנשים והילדים..." מכל המשלחת הכבודה הזאת של בעלי החיים צדה את עינו רק את 'הנשים והילדים', יודעים אתם למה?

כי זה עשו!!! ועשו שבתוך תוכו הוא שקוף ומשוקץ טמא ונבזה אז כשהוא מביט הוא רואה מבין כל מאות בעלי החיים רק את 'הנשים' - כי זה הוא!!!

אבל יצחק שהוא עצמו קדוש בצורה אמיתית רואה רק 'גמלים באים', הגם שהיו רכובים עליהם רבקה ונערוותיה. לומר לך: "אדם רואה את מה שהוא בפנימיותו - את מה שהוא חושק לראות!" (פנינים)

"וגם גמליך אשקה": כיצד רבקה ילדה בת 3, מילאה כל כך הרבה מים לגמלים? הרי גמל שותה במוצא 130 ליטר! תכפילו 10 גמלים = 1300 ליטר.

אומרים חז"ל שהדרך ארכה שבעה עשר יום, ובאותו היום, היה לאליעזר נס של קפיצת הדרך. באותו יום יצא, באותו יום הגיע. תוך 3 שעות - הכל עבד מאוד מהר.

הגמלים כבר שתו טרם יציאתם, ממילא כשהם הגיעו לאחר ג' שעות הגמלים כבר אינם צריכים לשותות הרבה.

"לספוד לשרה": כתב רש"י: נסמכה מיתת שרה לעקידת יצחק, לפי שעל ידי בשורת העקידה שנודמן בנה לשחיטה וכמעט שלא נשחט, פרח נשמתה ממנה ומתה. מבארים מפרשי הפשט שאחד בא לשרה והגיד לה שאברהם נצטוו לשחוט את יצחק, ולפני שהספיק לומר לה שלבסוף לא נשחט, פרח נשמתה מבהלה.

מעיר רבי שמשון פינקוס זצ"ל: כמה פעמים נקלע אדם למצבים דומים, ועם שכל ודעת יכול לחסוך הרבה עגמת נפש, כמו למשל: אחד מתקשר להורי תלמיד ומספר שהיתה תאונה עם האוטובוס של התלמידים ביניהם היה בנם, אבל לא קרה כלום. כמה צער ודקירה בלב היה חוסך אם היה תכף מקדים ואומר תראו לא ארע דבר אבל היה כך וכך, השניה בין ההבהרה לסיפור, יכולה לעלות לפעמים ביוקר, וכך בעתות שמחה, כמה יכולים להוסיף שמחה למנוע תוגה כשימהר לבשר בשורה טובה.

"ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדוניו": כתוב בחז"ל שהגמלים של אברהם אבינו היו עם רסן בפייהם שלא יהיו רועים בשדות זרים. שואלים בעלי התוספות למה צריך היה לתת בפייהם רסן, הלא מצינו בגמרא שחמורו של רבי פנחס בן יאיר כל כך פעל בו קדושת אדונו עד שלא אכל מאכל שאינו מעושר, ובדאי גם גמליו של אברהם אבינו הרגישו בקדושת אדונם ולא יאכלו מן הגזל? בספר "שומר אמת" יישב שבכל זאת מאחר ויש על האדם חיוב לשמור על בהמותיו שלא יזיקו אין לו לסמוך על כך שמעצמם לא יאכלו. בספר "מקדש הלוי" ביאר: הרסן בגמליו של אברהם אבינו היה להראות לכל באי עולם איך הדרך להתנהג לשמור שמירה יתירה שח"ו לא יאכלו הבהמות משדות זרים.

"ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר": מדוע שילם אברהם אבינו דוקא במטבע העוברת לסוחר? שכן, הלכה היא כי אסור לתת כסף לעכו"ם, כדי שלא יתיך אותו ויעשה ממנו פסל.

דין זה אינו אלא בכסף, היינו במטיל כסף או זהב. אך מותר לתת מטבע לגוי, כיון שאין חשש שיבוא הגוי לעשות ממנו פסל, משום שחס על ממונו ועל הנזק שיגרם לו מכך. 'כסף' סתם הוא מטיל כסף, אך 'כסף עובר לסוחר' מובנו מטבע. אברהם אבינו, שקיים את מצוות התורה עד שלא ניתנה, דקדק לשלם במטבע דוקא. (רבי יהונתן איבשיץ)

"ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה": יצחק בן ארבעים ועם כל זה לא סומך על שיקוליו האישיים בבחירת אשה, אלא אביו הזקן מטפל במציאת זיווגו, האב הזקן בא בימים מלא חכמת חיים יודע את מי לזווג לו זיווג שיעלה יפה ממנו יקום עם ישראל.

"גר ותושב אנכי עמכם": אם תרצו הריני גר ואם לאו אהיה תושב ואטלנה מן הדין. (רש"י)

נאמר במדרש, כי בזכות עשרה הנסיונות של אברהם אבינו זכה לרשת את ארצן של עשר האומות. והלא אחד הנסיונות היה, שנצטרך אברהם לשלם מחיר גדול בעד קברה של שרה, בה בעת שהבטיח לו ה' יתברך את כל הארצות הללו.

נמצא איפוא, כי אילו היו בני-חת נותנים לו מיד את מקום הקבר, אזי לא היו לו אלא תשעה נסיונות בלבד ולא היה זכאי לקבל אלא רק תשעה ארצות, ואם-כן יתכן כי ארצם של בני-חת (החתני) איננו שלו.

זהו שאמר אברהם אבינו: "אם תרצו" - אם תתנו לי מיד את חלקת הקבר. הרי לא תהא לי זכות אלא רק על תשע ארצות, ו"הריני גר" - איני, איפוא, אלא גר בארצכם, שאיננה שלי, "ואם לא תרצו" - אם תסרבו לתת לי את המקום, הרי אתם מעמידים אותי בנסיון, וממילא כבר תהא לי זכות על עשר ארצות ואז "הריני תושב" - שכבר שייכת לי גם ארצכם "ואטלנה מן הדין"...

פעם, רבו שני יהודים על חלקת אדמה קטנה. חיים התעקש שהיא שלו, ויענק'לה לא ויתר על כך שהאדמה שייכת לו. כדי לפתור את המריבה הם החליטו לעשות מה שכל יהודי היה עושה והם ניגשו אל הרב. הרב הקשיב לחיים וליענק'לה, ואז פשוט יצא והלך אל היער אשר בקצה העיירה. כשמצאו אותו הוא שכב על האדמה, והצמיד את אוזניו אל הקרקע. הרב קם, הביט בשני היהודים ואמר: "אני שאלתי את האדמה, והיא ענתה שהיא מוכנה לתת מעצמה לשניכם..."

אברהם אבינו היה נזהר מאד בלשוננו שלא להוציא דבר שאינו נכון, וממילא לא היה יכול לומר, שהוא גר בארץ זו שהרי כבר הבטיח ה' יתברך את הארץ. וכן לא רצה לומר, שהוא תושב, כדי שלא להרגיז את בני-חת. לפיכך אמר בלשון זו: "גר ותושב אנכי עמכם" - לשון שאפשר לפרשה בשני אופנים שכן פירוש הדבר הוא: אנכי ועמכם יחד הננו "גר ותושב", או שאני ה"גר" ואתם ה"תושב" - כפי שאתם מבינים זאת, או שאני ה"תושב" ואתם ה"גר" - כפי שאני יודע זאת.

"ויקראו לרבקה ויאמרו אליה, התלכי עם האיש הזה ותאמרי אלך": בתשובותיו, מקשה הגאון בעל "נודע ביהודה": איך אפשר לקדש אשה על ידי שליח, הרי השליח הוא 'תופס לבעל חוב במקום שחב לאחרים', שהרי אשה זו היתה מותרת לכל העולם, ועתה נאסרת להם? ותיירץ ה"נודע ביהודה", שמכיוון שהשליח היה יכול לקדשה לעצמו, אם כן יכול לקדשה גם לאדם אחר, משום 'מיגו דזכי לנפשיה זכי נמי לחבריה'.

לאור זאת, ביאר הגאון המופלא רבי יעקב לוי זצ"ל באופן נפלא את הפסוק שלפנינו: "ויאמר אליה התלכי עם האיש הזה" - כלומר: האם את מסכימה להתקדש לאליעזר? אמנם, לאחר שרבקה הסכימה להתקדש לאליעזר השליח, יכול היה אליעזר לקדשה ליצחק המשלח, שהרי 'מיגו דזכי לנפשיה - זכי נמי לחבריה'... ודברי פי חכם חן! (זכר יעקב)

"לכל באי שער עירו": שכולם בטלו ממלאכתן לגמול חסד לשרה (רש"י). בעת פטירתו של רבי חיים הכהן מפס, בר"ח מרחשון תקצ"ו, הכריזו רבני העיר על ביטול מלאכה עד לאחר קבורתו של רבם הנערץ כפי שנוהגים בפטירת צדיקים לכבודם.

אחד מבני העיר, שבבעלותו היתה חנות למוצרי מזון, סגר אף הוא את חנותו, אלא שאחד הקונים שכנעו לפתוח את החנות כדי למכור לו שק קמח.

ביציאתו, הסתבכה גלימתו בכד שמן שעמד בחנותו, ועד ששם לבו, זב השמן היקר לאבוד וכמה שקי קמח שנרטבו יצאו מכלל שימוש. ביקש האיש להרוויח כמה פרוטות ממכירת הקמח ויצא בהפסד גדול, כעונש על הזלזול בכבוד הצדיק המנוח.

"ויברכו את רבקה ויאמרו לה אחותנו את היי"

"לאלפי רבבה": ביאר הגה"ק רבי שמעון סופר מקראקא את מנהג ישראל לברך את הכלה טרם יציאתה לחופה בפסוק "אחותנו את היי לאלפי רבבה", כי לכאורה איך משתמשים בברכתו של אותו רשע. אלא שהכוונה לענות כנגד לבן, אתה אמרת שרבקה אחותך היא - מצד הטומאה, לא כך היא אלא "אחותנו את" - מצד הקדושה, וכה "היי לאלפי רבבה". (יפה שיחתן)

"ויבוא אברהם לספוד לשרה": בספר 'מטה יהודה' פרש בדרך צחות, שלפעמים נוהגים להספיד אנשים בביטויים מפליגים שלא שייכים אל הנפטר כלל וכלל. עד כדי כך, שאדם שהגיע להלווית חברו שהוא מכירו, מוצא את עצמו תוהה האם לא טעה והגיע ללוויה של מישהו אחר, או שמא חברו היה צדיק נסתר... אבל כאשר הספיד אברהם אבינו את שרה, כמה שהספיד וכל מה שאמר, עדין כולם ידעו שזו שרה. לא היו שם שבחים מוגזמים. וזהו "ויבוא אברהם לספוד לשרה".

מעשה ביהודי שנפטר והלוויתו התקיימה ביום שאסור בהספד, ואכן למרות שהיה ת"ח חשוב הורה הרב שטיינמן ז"ל שלא לומר אף דברי הספד ולא להקל בעניין זה.

לאחר מכן ביום השלושים, בזמן הקמת המצבה, בקשוני שאספיד. נכנסתי לרב ושאלתיו מה כדאי שאומר. אמר לי כך: אנשים חושבים 'מספידים.. אומרים...' ובאמת אדם יושב בזמן הזה בדין קשה מאד. באים אנשים בהספד ואומרים עליו שהיה צדיק נשגב, כל מעשיו לשם שמים וכו', ושם בשמים שומעים זאת וצוחקים עליו. אם היה יכול אותו נפטר, היה מתחנן ואומר: תפסיקו עם זה. והוסיף ואמר: הלואי ואחוז אחד של מעשי האדם יהיה באמת לשם שמים! שאלתי אותו: וכי השו"ע לא ידע סברא זו? ובכל זאת מובא שיש להספיד?

ענה לי: אז היו אנשי אמת, אומרים רק מה שאמת, וגם הנפטרים אותם הספידו היו אנשי אמת, לכן לא היתה בעיה. והוסיף דוגמא, על אדם שהיה אוסף תרומות למוסדו ת בחו"ל, וכשנפטר אמרו עליו שכל כלו היה מסירות נפש לתורה. ואילו אני יודע, אמר הרב, שהיו לו בעיות בבית והוא חיפש איך לברוח... הוא אשר אמרנו: צריכים מאד להזהר בדברי הספד על נפטר, שיהיו דברי אמת. (לאור הגר')

"ויתן אל הנער": ילד קטן נכנס עם אבא שלו לחנות. לפני שעזבו את החנות, בעל החנות הגיש לילד צנצנת עם סוכריות, "תכניס את היד ותיקח כמה סוכריות שאתה רוצה". הילד עמד ונעץ מבט באביו. המוכר חזר ואמר: "ילד, קח לך סוכריות מלוא היד, זה בחינם..", אבל הילד עמד והמשיך לנעוץ מבט באביו. לבסוף, הכניס האב את ידו לצנצנת, הוציא חופן סוכריות, ונתן לבנו, והם יצאו מהחנות.

בדרך, שאל האב את בנו, למה הוא לא לקח מהסוכריות בעצמו. הילד חיך חיוך רחב ואמר: "רציתי שאתה תוציא לי סוכריות, כי היד שלך גדולה יותר", מה שאתה צריך-תבקש מה' שיתן לך, כי הידיים שלו גדולות יותר!! וזה מה שאומרים "שבענו מטובך" במושגים של הטוב שלך.

"וה' ברך את אברהם בכל": מובא בגמרא (ב"ב טז) בת הייתה לו ובכל שמה, ויש להסביר על פי מה שמובא בהלכה שאם גם האב וגם הבן צריכים לישא אשה, אז האב חייב קודם לישא לעצמו אשה ואח"כ להשיא את בנו, ואם האב כבר קיים מצוות פרו ורבו אז בנו קודם, והנה לפי שיטת בית הלל מקיים המצווה רק אם יש לו בן ובת, ולכן אמר כאן הכתוב וה' ברך את אברהם בכל, דהיינו שהייתה לו בת וא"כ יש לו בן יצחק ובת בכל, וקיים כבר מצוות פרו ורבו, ולכן יצחק קודם, לכן שלח את אליעזר שילך למצוא שידוך ליצחק, ואח"כ אברהם גם כן נשא אשה את קטורה. (כליל תפארת)

"ואבוא היום אל העין": "היום יצאתי והיום באתי - מכאן שקפצה לו הדרך" (מדרש). מנין למד זאת המדרש, ואיזו תועלת יש בידיעה על הדרך שקפצה לאליעזר?

תירוץ נפלא עד למאוד מובא בשמו של הגאון רבי מנחם מן אשכנז, בנו של בעל "ידי משה" על מדרש רבה: ידוע שעקידת יצחק הייתה ביום הכיפורים, שהוא בעשירי לחודש תשרי. מכיון שידיענו כבר שהדרך מביתו של אברהם עד הר המוריה נמשכה שלושה ימים, נמצא שחזר לביתו לאחר העקידה ב"ג תשרי. אז נתבשר שמתה שרה, ובאותו היום נגלתה השכינה ליצחק ואמרה לו שהיום נולדה בת זוגו רבקה. במסכת סופרים מצינו שרבקה הייתה בת שלוש שנים ושלושה ימים כשבא אליעזר. חשבון פשוט יגלה שאותו היום היה יום ראשון של חג הסוכות. איך, אם כך, יכול היה אליעזר לומר שהיום יצא מביתו, אין זאת אלא על פי דברי הגמרא (עירובין מה): הרי שאין תחומין למעלה מעשרה" ומסקנת הגמרא היא שיתכן הדבר על ידי קפיצת הדרך. וזה מה שיישב המדרש - על ידי קפיצת הדרך יכול היה אליעזר לעשות את הדרך אף שהיה זה יום-טוב. (כמוצא שלל רב)

"מה ה' אלוך שואל מעמך": פעם אחת פרצה שריפה בצרכניית "יד עזרה" בבני ברק ונגרם נזק רב. חשבו להשיג תרומות ע"י שיפורסם דבר השריפה בעיתונות ובכך לגרום לנדיבי עם לתת תרומה מכובדת. לצורך כך באו וסיפרו על כך לר' אשר פריינד זצ"ל שייסד את מוסדות 'יד עזרה'.

כששמע זאת ר' אשר הגיב בתקיפות ואמר: 'אני לא מבין איך אתם רוצים לפרסם את זה בעיתונות ולהוציא את הלכלוך שלנו לרחוב, הרי השריפה מראה שמהו אצלנו לא בסדר, שבוא עולם מרמז לנו ורוצה מאתנו משהו, למה צריכים לפרסם דבר כזה ברחוב?' ודרש לעצור את הפרסום... (נקודות של אור - ספינקא)

קדמי ביטוחים

המרכז הארצי

סדר תיק ביטוח

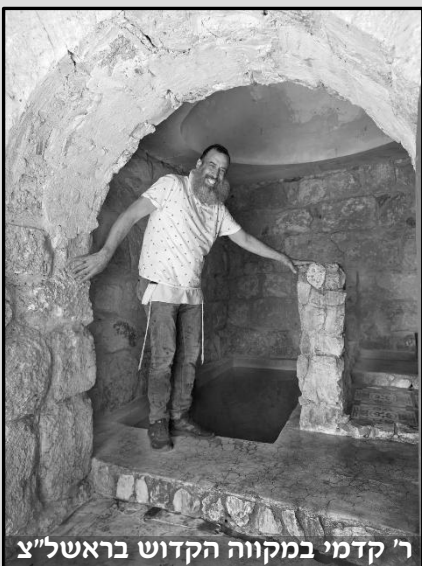
ח"מ. פנסיה. משכנתא

תאונות אישיות. אובדן כושר עבודה

מחלות קשות. בריאות. סיעוד.

5 דקט אלף אלף וואקאליס פירוט

2770 * מתקשרים ומרוויחים...

ר' קדמי במקוה הקדוש בראש"צ

לע"נ: ר' משה בר ג'ימול, מרת רחמה בת ביחה, ר' אברהם נתניהו בר אסתר רוזה וניסים בני רחמה ז"ל

לעילוי נשמת קלוד מכלוף בן חסיבה מיכל בת רינה זקלין בת ממו ז"ל

לעילוי נשמת ר' יצחק ונונו בן ממו ראובן פרץ בן שמחה רחל בת זהבה ז"ל

לעילוי נשמת אידה בן זקן בת קמרה, שמעון ונונו בן ממו, פולת גוסטא וזון בת קמרה, אברהם שלום (רובל) ונונו בן קמרה

לרפואה והצלחת אליס ונונו בת קמרה, יונה בת אסתר, אראלה בת לילי, אריאב בן שרה

לרפואה והצלחת אהרון ונונו בן אליס יצחק ונונו ומשפחתו